

Sygnatura akt IV Ka 778/22

1.

2.WYROK

2.1.W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2022 r.

4.Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

1.Przewodniczący:	1.SSO Agnieszka Połyniak
1.Protokolant:	1.Marta Synowiec

przy udziale Eligiusza Wnuka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2022 r.

6.sprawy Z. D.

7.syna J. i A. z domu K.

8.urodzonego (...) w W.

9.oskarżonego z art. 180a kk

10.na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

11.od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

12.z dnia 3 czerwca 2022 r. sygnatura akt III K 870/21

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 120 zł opłaty za to postępowanie.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka778/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
wyrok Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z 3 czerwca 2022r., sygn. akt III K 870/21	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	Z. D.	uprzednia karalność oskarżonego za występki z art. 244 k.k.	karta karna	194
2.1.2.2.	Z. D.	miejsce zameldowania oskarżonego w okresie objętym zarzutem	wydruk systemu PESEL-2	195
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1		dokument zawiera treści nienegowane przez strony postępowania, a sporządzony został przez uprawniony podmiot.	
	dokument potwierdzający miejsce zameldowania oskarżonego w W. przy ul. (...), treść dokumentu, pochodzącego z oficjalnej bazy danych nie budzi wątpliwości		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH			

ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>obronca oskarżonego zarzucił:</p> <p>a) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 582 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w związku z wybiórczym potraktowaniem materiału dowodowego w sprawie i przyjęcie:</p> <p>- iż nie został udowodniony fakt, iż oskarżony nie miał świadomości, iż wydana została wobec niego decyzja o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami, albowiem została doręczona na nieaktualny adres oskarżonego, podczas gdy w okolicznościach faktycznych, a w szczególności wobec faktu zakupu nieruchomości na Osiedlu (...) w D. nie ulega wątpliwości, iż mieszkał w D., a ponadto</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

przesyłka z decyzją była dwukrotnie awizowana na nieaktualny adres i niepodjęta w terminie, w związku z czym trudno przyjąć aby oskarżony miał świadomość wydania wobec niego decyzji o utracie uprawnień do kierowania pojazdami;

- zeznania oskarżonego są w przeważającej części niewiarygodne, podczas gdy przedłożone do akt sprawy dokumenty, w szczególności akt notarialny, wypis z CEIDG, rachunki za media wskazują, iż zeznania oskarżonego należy uznać za wiarygodne,

- iż decyzją Prezydenta Miasta W. z dnia 2 maja 2018r. cofnięto oskarżonemu uprawnienie do kierowania pojazdami mechanicznymi, podczas gdy decyzja ta jest nieważna z uwagi na wydanie jej przez organ niewłaściwy miejscowo w związku z tym iż oskarżony nie ma

niał i nie ma miejsca zamieszkania w W.

b) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 8§1 k.p.k. w zw. z art 438 pkt k.p.k. poprzez błąd w ustaleniach faktycznych w związku z przyjęciem za podstawę rozstrzygnięcia decyzji Prezydenta Miasta W. o utracie uprawnień do kierowania pojazdami i przyjęcie, że decyzja ta jest ważna a oskarżony mieszkał pod wskazanym adresem, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie wynika, że decyzja ta jest nieważna, a wobec oskarżonego powinna być przeprowadzona cała procedura przez inny organ aby mogła zostać wydana decyzja o utracie uprawnień,

b) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 180a k.k. poprzez jego niewłaściwą subsumcję do stanu faktycznego sprawy i przyjęcie, że oskarżony dopuścił

	<p>się czynu zabronionego opisanego w powołanym przepisie, podczas gdy w stanie faktycznym sprawy nie budzie wątpliwości, iż oskarżony swoim zachowaniem nie wypełniła znamion opisanego czynu zabronionego</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelacja jest wręcz oczywście bezzasadna, a podniesione zarzuty dotyczące obrazy jednocześnie prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. i art. 5§2 k.p.k. oraz prawa materialnego - art. 180a k.k. sprzeczne z sobą, ponieważ wzajemnie się wykluczają. Wskazać bowiem wypada, że przepisy art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k. mają charakter rozłączny, a zatem zastosowanie art. 5 § 2 k.p.k. jest możliwe dopiero wówczas, gdy mimo przeprowadzenia wszystkich możliwych dowodów oraz dokonania ich</p>				

właściwej oceny, spełniającej wymogi określone w art. 7 k.p.k., pojawią się wątpliwości, których nie da się wyeliminować. Z kolei zarzut obrazy prawa materialnego skuteczny jest wtedy, kiedy sąd do prawidłowo / niekwestionowanego/ stanu faktycznego nie zastosował przepisu prawa materialnego, mimo że był do tego zobligowany, bądź też zastosował w okolicznościach kiedy postąpić tak nie mógł. Skoro zatem skarżący kwestionuje prawidłowość ustaleń faktycznych, zaistniałą wskutek niewłaściwej oceny zgromadzonych dowodów, to formułowanie tezy, że doszło do niewłaściwej subsumcji przepisu prawa materialnego do tak ustalonego stanu faktycznego jest pozbawione racjonalnych podstaw. Nadto świadczy o tym, że obrońca wadliwie rozumie istotę unormowania zasady in dubio pro reo wyrażonej w art. 5§2 k.p.k. Nawet w sytuacji, kiedy materiał dowodowy

pozwała na
skonstruowanie w
istotnym dla sprawy
zakresie
odmiennych wersji
wydarzeń, w
zależności od
sposobu dokonania
oceny dowodów i
jedna z nich jest
korzystniejsza dla
oskarżonego, to sąd
wcale nie ma
obowiązku przyjąć
wersji
korzystniejszej.
Takie założenie jest
oczywiście
nieprawdziwe,
ponieważ sądowi
wolno jest przyjąć
którąkolwiek z tych
wersji, byle
przekonująco i
logicznie uzasadnił
swe stanowisko,
zaś rzeczą strony
nieakceptującej tego
stanowiska jest
przekonująco
wykazać (ale nie
tylko poprzez
wskazanie na
możliwość przyjęcia
odmiennej wersji) w
środku
odwoławczym,
dlaczego jest ono
wadliwe. Negowanie
przyjętych za
podstawę skazania
ustaleń faktycznych
poprzez
przedstawienie
odmiennej oceny
dowodów nie jest
przecież tożsame ani
z wadliwą subsumcją
danego przepisu
prawa materialnego

pod ten wskazany stan faktyczny, ani te nie świadczy o zaistnieniu wątpliwości, których usunąć nie można, a stanowić może ewentualnie podstawę innego zarzutu, a to np. błędu w ustaleniach faktycznych.

Już tylko z uwagi na powyższe zarzut obraży art. 5§2 k.p.k. oraz prawa materialnego w okolicznościach niniejszej sprawy jest pozbawiony podstaw. Sąd meriti, dokonał wszak ustaleń, wedle których Z. D., mając świadomość wydania w stosunku do niego decyzji o cofnięciu mu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, nie stosował się do niej i taki pojazd 21 lutego 2022r. prowadził. Ustalenie to w pełni uprawnia do uznania, iż oskarżony wyczerpał ustawowe znamion właśnie występku z art. 180a k.k. Nie sposób zatem twierdzić, że doszło do wadliwej subsumcji normy z art. 180a k.k., czy też, by Sąd orzekający powziął

istotne wątpliwości w tym względzie i następnie rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego.

Chybiona jest także ta część apelacji, która dotyczy naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. wadliwej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, poprzez wybiórcze potraktowanie dowodów i błędną ocenę wyjaśnień oskarżonego (oskarżony - wbrew temu co przedstawił obrońca - składa w toku sprawy karnej wyjaśnienia, a nie zeznania - kk. 176v) oraz niezaniegowanie ważności decyzji Prezydenta Miasta W., co z kolei miałoby uzasadniać zarzut obrazy art. 8§1 k.p.k., gdyż tak, zdaniem skarżącego, winna być potraktowana przedmiotowa decyzja, z dalej idącymi konsekwencjami na korzyść oskarżonego.

Wskazuje zatem Sąd odwoławczy, że trafnie uznał Sąd orzekający, iż Z. D. został zawiadomiony

osobiście o
wpłynięciu do (...) w W. wniosku (...) we W. o sprawdzenie jego kwalifikacji w związku z wielokrotnym w ciągu roku naruszeniem przepisów ruchu drogowego (k.113) oraz doręczona mu została decyzja z 29 grudnia 2017r. ((...)) o zatrzymaniu mu prawa jazdy kat. B w związku z przekroczeniem liczby 24 punktów za naruszenie przepisów ruchu drogowego (k. 110 i 112, 114). Po przekroczeniu 24 punktów **kierowca musi zdać egzamin, żeby odzyskać prawo jazdy**, co jest wiadome każdemu kierującemu, oskarżony nie tylko zatem wiedział, iż przekroczył ten limit, ale również o tym, że ma obowiązek zwrócić dokument, a skoro tak, do momentu zgodne z prawem odzyskania uprawnień i dokumentu, nie ma prawa prowadzić samochodu po drogach publicznych.

Wskazać przy tym należy, że zgodnie

z brzmieniem art. 130 ustawy prawo o ruchu drogowym (obowiązującym do 4 czerwca 2018r., dopiero z tą datą przepis ten został uchylony przez art. 125 pkt 13 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami / Dz.U.11.30.151/) po przekroczeniu limitu punktów karny Komendant Wojewódzki Policji, jako organ prowadzący ewidencję w oparciu o przepisy wykonawcze ówczesnie obowiązującego Rozporządzenia MSWiA z dnia 20 grudnia 2002r. w sprawie postępowania z kierowcami naruszającymi przepisy ruchu drogowego (Dz. U. Nr 236 poz. 1998), jest zobowiązany wystąpić do organu właściwego w sprawach wydawania prawa jazdy tj. (...) lub (...) z wnioskiem o sprawdzenie kwalifikacji. Tak też w sprawie Z. D. postąpiono, o czym został właściwie zawiadomiony wyżej wskazanymi pismami. Ich odbiór potwierdził

własnoręcznym podpisem, a korespondencja ta wysłana została na adres W. ul (...). Tym samym nie ulega wątpliwości, iż miał świadomość, że tego rodzaju działania zostały wobec niego podjęte. Sam zaś nie podjął żadnych kroków świadczących, że kwestionuje działania w/wym. organów.

Z ustaleń tut. Sądu odwoławczego wynika przy tym, że ani w tej dacie, ani w okresie późniejszym, czy nawet na dzień rozpoznania apelacji w przedmiotowej sprawie, oskarżony nie zmienił adresu zameldowania (k. 195), a - co najważniejsze - posługiwał się tym adresem jako "dla doręczeń", o czym przekonuje choćby, to, że sam oficjalną korespondencję ze wskazaniem ul. (...) w W. wysyłał. Posługiwał się nim zarówno przed 2 maja 2018r. (data wydania decyzji), jak i 21 lutego 2022r. (data zatrzymania do kontroli) oraz po tej dacie, o czym przekonują np. akt sprawy III K 611/18 Sądu Rejonowego w

Wałbrzychu, czy w sprawie II K 309/22. Z akt wskazanych postępowań wynika, że, w toku postępowania II K 611/19, gdzie występował jako strona, posługiwał się właśnie wskazanym adresem, wysyłając i **odbierając** korespondencję (np. k. 49, 65 i 159). Także w trakcie przesłuchania 25 lutego 2022r. w sprawie II K 309/22 Z. D., jako adres dla doręczeń, podał ten przy ul. (...) (k. 134).

Kiedy tę kwestię odniesie się do ciężącego na kierowcy z mocy art. 18 ust. 1 ustawy o kierujących pojazdami, obowiązku informowania właściwego organu uprawnionego do wydania prawa jazdy o zmianie stanu faktycznego wymagającego zmiany danych w nim zawartych, w terminie 30 dni od dnia zaistnienia tego zdarzenia, co dotyczyło także m.in. adresu, bowiem ten określał właściwość miejscową prezydenta miasta, czy starosty, który uprawniony był do

podjęcia decyzji
zarówno w
przedmiocie
skierowania
kierowcy na egzamin
państwowy, jak też
podjęcia dalszych
decyzji odnośnie
uprawnień takiego
kierowcy.

Wynikało to stąd, że
art. 103 ust. 1 lit. d
ustawy z 5 stycznia
2011r. o kierujących
pojazdami wprost
stanowił, że organ
uprawniony do
wydania prawa jazdy
w razie stwierdzenia
niezgłoszenia się we
wskazanym terminie
na egzamin
państwowy który
miał być
przeprowadzony w
trybie art. 49 ust.
1 pkt 2 i pkt
3 lit. b, czyli
właśnie sprawdzenia
kwalifikacji w formie
egzaminu
państwowego
podlega osoba
posiadająca prawo
jazdy lub pozwolenie
na kierowanie
tramwajem w razie
uzasadnionych
zastrzeżeń co do
jej kwalifikacji (art.
49 ust. 1 pkt
2). Taki końcowy
termin przystąpienia
do egzaminu został
wyznaczony (do
30.kwietnia 2018r.),
a decyzja w tym
zakresie doręczona
na adres wskazany

przez oskarżonego (k. 66 i 67). W między czasie, w związku z przekroczeniem 24 punktów karnych, wydana została kolejna decyzja w sprawie (...) o skierowaniu na badania psychologiczne w celu ustalenia istnienia lub braku przeciwwskazań psychologicznych do kierowania pojazdami (k. 107 - 108), której również oskarżony nie odebrał (k. 109). Po bezskutecznym upływie tych terminów (...) W., niejako automatycznie, był wręcz zobligowany do wydania decyzji o cofnięciu uprawnień, co istotnie nastąpiło 2 maja 2018r. (k. 102). W zaistniałych okolicznościach, związanych z wiadomym oskarżonemu przekroczeniem dopuszczalnego prawem limitu punktów karnych, po którym - z mocy prawa - tracił uprawnienie do posługiwania się dokumentem uprawniającym do kierowania pojazdami i, by mógł je odzyskać, winien

był poddać się nakazanym badaniom i egzaminowi, czego nie uczynił, jak też nie zwrócił samego dokumentu, wprost świadczy o tym, że nie podjęcie korespondencji, czy teza, że pod tym adresem wówczas nie mieszkał i korespondencja winna być doręczana na inny adres, to wyłącznie linia obrony, która miałaby usankcjonować jego zachowanie.

Próba oskarżonego zanegowania ważności i skuteczności decyzji z 2 maja 2018r. sygn. (...) o cofnięciu uprawnień (k. 102) poprzez negowanie tego, że została wydana przez uprawniony podmiot oraz, że została mu skutecznie doręczona, co miałyby stanowić o tym, że nie wiedział, iż uprawnienia zostały mu cofnięte, z przyczyn wskazanych wyżej, jest nieskuteczna i obliczona wyłącznie na użytek niniejszego postępowania karnego. By uwiarygodnić linię

obrony Z. D. w toku niniejszej sprawy III K 870/21, tj. 28 października 2021r., wystąpił nawet do (...) w W. o stwierdzenie nieważności decyzji (...) W. z 2 maja 2018r. znak (...) o cofnięciu uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych wg kat. B (k. 76 - 86), lecz (...) odmówiło, w uzasadnieniu wskazując, że nie było (i nadal nie ma) podstaw, by kwestionować właściwość (...) W. do wydania przedmiotowej decyzji, a to że oskarżony nabył nieruchomości w D. nie stanowi przesłanki, która wpływałaby na właściwość organu uprawnionego do wydania tej decyzji, właśnie m.in. z uwagi na to, że sam zainteresowany zaniechał zgłoszenia zmiany miejsca faktycznego pobytu (czy też adresu dla korespondencji), zatem zgodnie z obowiązującymi przepisami w zakresie doręczeń to adres ostatnio wskazany w ewidencji kierowców stanowił podstawę uznania swej

właściwości przez wydającego tę decyzję (decyzja (...) w W. z 19 stycznia 2022r. znak (...), k. 135 - 138).

Przedstawione w uzasadnieniu apelacji argumenty, które miałyby świadczyć o nieważności przedmiotowej decyzji, co miałyby uzasadniać zarzut obrazy art. 8§1 k.p.k., a w konsekwencji uwolnić Z. D. od odpowiedzialności karnej z art. 180a k.k., są tożsame z tymi, które przedstawił we wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji. Niemniej żaden z nich, w ujawnionych okolicznościach sprawy, zwłaszcza, jeżeli uwzględni się, że oskarżony w dalszym ciągu posługuje się adresem w W. przy ul. (...), nie zasługuje na uwzględnienie. Tut. Sąd odwoławczy podziela argumenty przedstawione w uzasadnieniu decyzji z 19 stycznia 2022r., jak też uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w zakresie dotyczącym tego, że decyzja jest ważna i obowiązuje w

obrocie prawnym, odpowiadają nie tylko ustaleniom faktycznym, ale oparte zostały na obowiązujących w tamtym okresie regulacjach dotyczących obowiązków informacyjnych kierujących i wynikających stąd konsekwencji prawnych, w tym i tych negatywnych dla kierującego, a co istotne, w rzeczywistości także obecnie nie uległy zmianie.

Sąd odwoławczy nie ma przy tym żadnych wątpliwości co do tego, że Z. D. kwestie miejsca faktycznego zamieszkania (adres zameldowania jest bowiem stale ten sam - W. ul. (...)) wykorzystuje instrumentalnie, tj. tak, jak jest to dla niego w danych okolicznościach korzystne. Nie jest przecież zaskoczeniem dla kierującego, że w związku z przekroczeniem limitu punktów karnych ma obowiązek – na wezwanie uprawnionego organu - najpierw zwrócić dokument

prawa jazdy (w tym przypadku w związku z wydaną stosowną decyzją), a następnie, że winien powstrzymać od kierowania pojazdami do momentu wyjaśnienia tej sytuacji m.in. poprzez poddanie się wymaganiom przez prawo obowiązkom weryfikującym zdolność do kierowania pojazdami. Oskarżony miał świadomość, że taka sytuacja zaistniała, lecz uznał, że odbierając tylko wybraną korespondencję i nie podejmując tej, która wiązała się dla niego z konsekwencjami, których się spodziewał, uniknie obowiązku poddania się badaniom i egzaminowi, nie tracąc uprawnień, a "sprawa z czasem ulegnie zapomnieniu".

Nie ma zatem żadnych racjonalnych podstaw, by twierdzić, że Sąd a quo przekroczył granice swobodnej oceny dowodów, które zgromadził, a przede wszystkim,

<p>by to wyjaśnienia Z. D. (k. 89) mogły stanowić podstawę jakichkolwiek ustaleń w zakresie stanu jego świadomości odnośnie tego, czy 22 lutego 2021r. mógł kierować samochodem.</p> <p>Z powyższych względów nie ma Sąd ad quem wątpliwości, że oskarżony miał świadomość zaistniałej sytuacji, jak też tego, że nie ma uprawnień do kierowania, ani nawet prawa posługiwać się dokumentem prawa jazdy, skoro nigdy nie dopełnił obowiązków, by stan ten odwrócić, co stanowi o tym, że skoro 22 lutego 2021r. kierował samochodem osobowym marki M. (...) nr rej (...) robił to świadomie, w konsekwencji czego wyczerpał wszystkie ustawowe znamiona występu z art. 180a k.k.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

zarzucanego mu czynu		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z przyczyn wskazany wyżej wniosek o zmianę orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego (błędnie postulował obrońca uchylenie zaskarżonego wyroku) jest niezasadny. Ustalenia Sądu a quo są oczywiście prawidłowe, ocena ujawnionych dowodów jest jedynie słuszna i logiczna, stanowi bowiem wynik prawidłowo i rzetelnie przeprowadzanej analizy całości tego materiału dowodowego.		
4. <i>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</i>		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		

ROZSTRZYGNIĘCIE**5.
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO****1.7. Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.

Przedmiot
utrzymania w mocy

uznanie sprawstwa Z. D. oraz jego winy, jak też wymierzenie mu kary 4 miesiące pozbawienia wolności (pkt I) z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby z obowiązkiem wykonywania pracy zarobkowej (pkt II), orzeczenie środka karnego - zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres roku (pkt III) oraz częściowego zwolnienia go od obowiązku poniesienia kosztów sądowych, tj. w zakresie wydatków, którymi obciążony został Skarb Państwa, zaś wymierzeniem mu opłaty w kwocie 120 złotych.

<p>Związłe o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Rozstrzygnięcia zawarte w zaskarżonym wyroku stanowią wynik prawidłowej dokonanej oceny ustalonego stanu faktycznego, opartego na jednoznacznych w swej wymowie dowodach, nadto argumentacja Sądu meriti, dotycząca podstaw uznania odpowiedzialności karnej oskarżonego oraz wymierzenia mu kary w takim właśnie rozmiarze z zastosowaniem środka probacji oraz środka karnego, jest przekonująca i w pełni realizuje wymogi sprawiedliwego ukarania sprawcy, zgodnie z kryteriami określonym w art. 53 k.k.</p> <p>Także rozstrzygnięcie o kosztach sądowych znajduje oparcie w obowiązujących regulacjach procedury karnej o wysokości opłat w sprawach karnych, z uwagi na wynik tego postępowania.</p>	

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięzłe o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i			

umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
pkt II	z uwagi na wynik postępowania odwoławczego, brzmienie art. 636§1 k.p.k., jak też sytuację materialną i majątkową Z. D., został on obciążony kosztami sądowymi		

	<p>związanymi tym postępowaniem, wynikłym z jego apelacji. Wysokość opłaty ustalona została na podstawie art. 8 ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) w zw. z art 2 ust. 1 pkt 2 tej ustawy.</p>
7. PODPIS	
SSO Agnieszka Połyniak	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca Z. D.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	uznanie sprawstwa i winy oskarżonego co do czynu z art. 180a k.k. oraz orzeczenia wobec niego kary oraz środka karnego		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana